

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

20. oktober 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv – direktiv 2000/78/EF – artikel 2, stk. 1 og 2 – forbud mod forskelsbehandling på grund af alder – national lovgivning, der indebærer, at den løn, som oppebæres af visse dommere, er højere end den løn, der oppebæres af andre dommere på samme stillingsniveau, som varetager de samme funktioner – artikel 1 – formål – udtømmende opregning af forskellige former for forskelsbehandling«

I sag C-301/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Curtea de Apel Oradea (appeldomstolen i Oradea, Rumænien) ved afgørelse af 12. april 2021, indgået til Domstolen den 11. maj 2021, i sagen

Curtea de Apel Alba Iulia m.fl.

mod

YF m.fl.

procesdeltagere:

Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării,

Tribunalul Cluj,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af formanden for Første Afdeling, A. Arabadjiev (refererende dommer), som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne A. Kumin og I. Ziemele,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: rumænsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- den rumænske regering ved E. Gane, som befuldmægtiget, bistået af consilier A. Wellman,
- Irland ved M. Browne, A. Joyce og J. Quaney, som befuldmægtigede, bistået af D. Fennelly, BL,
- Europa-Kommissionen ved M. Carpus Carcea og D. Martin, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, artikel 2, stk. 1 og 2, artikel 3, stk. 1, litra c), sidste punktum, og artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16) samt artikel 47, stk. 1, i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side syv rumænske dommere, YF m.fl. (herefter »de omhandlede dommere«), og på den anden side Curtea de Apel Alba Iulia (appeldomstolen i Alba Iulia, Rumænien) og fire andre rumænske retter i deres egenskab af arbejdsgivere for disse dommere (herefter »de pågældende retter«) vedrørende en påstand om, at de sidstnævnte som følge af en hævdet forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse pålægges at betale de omhandlede dommere erstatning svarende til forskellen mellem den løn, som de faktisk har oppebåret, og den løn, som de burde have oppebåret i overensstemmelse med den nationale lovgivning, som efter deres opfattelse finder anvendelse på dem.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 I henhold til artikel 1 i direktiv 2000/78 er »[f]ormålet med dette direktiv [...], med henblik på at gennemføre princippet om ligebehandling i medlemsstaterne, at fastlægge en generel ramme for bekæmpelsen af forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering«.
- 4 Dette direktivs artikel 2, stk. 1 og 2, bestemmer:
 - »1. I dette direktiv betyder princippet om ligebehandling, at ingen må udsættes for nogen form for direkte eller indirekte forskelsbehandling af nogen af de i artikel 1 anførte grunde.
 2. I henhold til stk. 1

- a) foreligger der direkte forskelsbehandling, hvis en person af en eller flere af de i artikel 1 anførte grunde behandles ringere, end en anden i en tilsvarende situation bliver, er blevet eller ville blive behandlet
- b) foreligger der indirekte forskelsbehandling, hvis en tilsyneladende neutral bestemmelse, betingelse eller praksis vil stille personer med en bestemt religion eller tro, et bestemt handicap, personer, som tilhører en bestemt aldersgruppe, eller personer med en bestemt seksuel orientering, særlig ufordelagtigt i forhold til andre personer, medmindre
 - i) den pågældende bestemmelse, betingelse eller praksis er objektivt begrundet i et legitimt mål, og midlerne til at opfylde det er hensigtsmæssige og nødvendige, eller
 - ii) medmindre arbejdsgiveren eller enhver anden person eller organisation omfattet af dette direktiv, i medfør af den nationale lovgivning er nødt til at træffe passende foranstaltninger for så vidt angår personer med et bestemt handicap i henhold til principperne i artikel 5 med henblik på at afhjælpe ufordelagtige virkninger af denne bestemmelse, dette kriterium eller denne praksis.«

5 Det nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, litra c), fastsætter:

»Inden for rammerne af Fællesskabets beføjelser finder dette direktiv anvendelse både i den offentlige og den private sektor, herunder offentlige organer, på alle personer for så vidt angår:

[...]

c) ansættelses- og arbejdsvilkår, herunder afskedigelse og løn.«

6 Samme direktivs artikel 9, stk. 1, er affattet på følgende måde:

»Medlemsstaterne sikrer, at enhver, der mener sig krænkede, fordi princippet om ligebehandling tilsidesættes i forhold til den pågældende, kan indgive klage til retslige og/eller administrative instanser, herunder, hvor de finder det hensigtsmæssigt, til forligsinstanser, med henblik på håndhævelse af forpligtelserne i henhold til dette direktiv, selv efter at det forhold, hvori forskelsbehandlingen angiveligt har fundet sted, er ophørt.«

Rumænsk ret

OG nr. 137/2000

7 Det fremgår af artikel 1, stk. 2, litra a), i Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (regeringsdekret nr. 137/2000 vedrørende forebyggelse og sanktionering af enhver form for forskelsbehandling) af 31. august 2000 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 166 af 7.3.2014), i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »OG nr. 137/2000«), at princippet om lighed mellem borgerne og princippet om, at der ikke må indrømmes privilegier og udøves forskelsbehandling, skal sikres bl.a. i forbindelse med udøvelsen af retten til ligebehandling ved de nationale domstole og et ethvert andet retsligt organ.

8 Artikel 2, stk. 1-3, i OG nr. 137/2000 fastsætter:

»1. I henhold til dette dekret skal forskelsbehandling forstås som enhver adskillelse, udelukkelse, begrænsning eller præference på grundlag af race, nationalitet, etnisk tilhørsforhold, sprog, religion, socialklasse, tro, køn, seksualitet, alder, handicap, kronisk ikke-smitsom sygdom, seropositivitet med human immunodefekt virus (HIV) og tilhørsforhold til en ugunstigt stillet gruppe samt ethvert andet kriterium, som har til formål eller til virkning at begrænse eller tilsidesætte anerkendelsen, anvendelsen eller udøvelsen, på lige vilkår, af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, eller af lovbestemte politiske, økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder eller rettigheder i en hvilken som helst anden gren af det offentlige liv.

2. En bestemmelse, der medfører forskellig behandling af personer af en af de i stk. 1 anførte grunde, anses for forskelsbehandling i dette dekrets forstand.

3. I henhold til dette dekret foreligger der forskelsbehandling, hvis en tilsyneladende neutral bestemmelse, betingelse eller praksis af en af de i stk. 1 anførte grunde vil stille visse personer særlig ufordelagtigt i forhold til andre personer, medmindre disse bestemmelser, disse betingelser eller denne praksis er objektivt begrundet i et legitimt mål, og midlerne til at opfylde det er hensigtsmæssige og nødvendige.«

9 Det præciseres i artikel 5 i OG nr. 137/2000, at ulige behandling, som er baseret på en egenskab, der har forbindelse med en af de grunde, der er anført i dette dekrets artikel 2, stk. 1, ikke udgør forskelsbehandling, hvis den pågældende egenskab på grund af karakteren af bestemte erhvervsaktiviteter eller den sammenhæng, hvori sådanne aktiviteter udøves, udgør et regulært og afgørende erhvervsmæssigt krav, forudsat at målet er legitimt, og at kravet står i rimeligt forhold hertil.

10 Artikel 27, stk. 1 og 2, i OG nr. 137/2000 bestemmer:

»1. Enhver person, der finder at have været udsat for en forskelsbehandling, kan for domstolene indbringe et krav om såvel erstatning som genoprettelse af den situation, som bestod før forskelsbehandlingen, eller et krav om ophævelse af den situation, der er opstået som en følge af forskelsbehandlingen, i overensstemmelse med de almindelige retsregler. [...]

2. Søgsmål skal anlægges inden tre år efter begivenhedens indtræden eller det tidspunkt, hvor den pågældende kunne have fået kendskab hertil.«

OUN nr. 27/2006

11 Artikel 2 i Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției (regeringens nøddekret nr. 27/2006 om løn til og andre rettigheder for dommere, anklagere og andre personalekategorier inden for retsvæsenet) af 29. marts 2006 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 314 af 7.4.2006) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »OUN nr. 27/2006«), har følgende ordlyd:

»Aflønning og andre rettigheder for dommere og anklagere og dermed ligestillet personale samt assisterende dommere fastsættes under hensyntagen til retsvæsenets betydning for og rolle i retsstaten, det ansvar, den kompleksitet og de risici, der er forbundet med arbejdsopgaverne, interessekonflikter og de forbud, der er fastsat i lovgivningen for disse personalegrupper.«

- 12 Artikel 3 i OUG nr. 27/2006 bestemmer, at dommere, anklagere, assisterende dommere og juridisk personale, der sidestilles med dommere og anklagere, for udøvet arbejde har ret til en månedlig bruttogodtgørelse for varetagelsen af lederfunktioner, der fastsættes i forhold til domstolens eller anklagemyndighedens placering i instansrækkefølgen, de funktioner, der varetages, og den anciennitet, der er opnået inden for retsvæsenet, på grundlag af den »sektorspecifikke referenceværdi« og de multiplikationskoefficienter, der er nævnt i det bilag, som udgør en integrerende del af dette nøddekret.
- 13 I henhold til artikel 11 i OUG nr. 27/2006 aflønnes anklagerne fra det nationale direktorat mod korruption og anklagerne fra direktoratet for undersøgelse af overtrædelser i form af organiseret kriminalitet og terrorisme i overensstemmelse med det, der er fastsat i punkt 6-13 i del A i bilaget til dette nøddekret, under hensyn til de funktioner, som de varetager, eller som deres arbejdssituation i medfør af loven må sidestilles med.
- 14 I henhold til artikel 40 i OUG nr. 27/2006 finder bestemmelserne i dette dekret anvendelse fra april 2006.
- 15 Del A med overskriften »Multiplikationskoefficienter« i bilaget til OUG nr. 27/2006 indeholder et punkt 13, der præciserer, at multiplikationskoefficienten 19,00 svarer til funktionen som »anklager« ved den anklagemyndighed, der er tilknyttet Înalta Curte de Casație și Justiție (kassationsdomstol, Rumænien). Den samme koefficient er i øvrigt fastsat i punkt 14 i dette bilags del A for funktionen som »præsident, statsanklager« ved appeldomstolene og de anklagemyndigheder, der er tilknyttet appeldomstolene.

OG nr. 10/2007

- 16 Artikel 1 i Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar și personalului salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică (regeringsdekret nr. 10/2007 om lønforhøjelser bevilget i 2007 til offentligt ansatte og andet lønnet personale i overensstemmelse med regeringens nøddekret nr. 24/2000 om ordningen for fastsættelse af grundlønnen for kontraktansatte inden for den offentlige sektor og for andet lønnet personale i henhold til bilag II og III i lov nr. 154/1998 om ordningen for fastsættelse af grundlønnen inden for den offentlige sektor og om tillæg til offentlige ledere) af 31. januar 2007 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 80 af 1.2.2007) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »OG nr. 10/2007«), bestemmer:

»I 2007 blev grundlønnen for kontraktansatte i den offentlige sektor [...] forhøjet [...]:

- a) med 5% fra den 1. januar 2007 i forhold satsen for december 2006
- b) med 2% fra den 1. april 2007 i forhold til satsen for marts 2007
- c) med 11% fra den 1. oktober 2007 i forhold til satsen for september 2007.«

Rammelo nr. 330/2009

- 17 Artikel 1, stk. 1 og 2, i Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (rammelov nr. 330/2009 om en ensartet lønordning for personale, der aflønnes med offentlige midler) af 5. november 2009 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 762 af 9.11.2009) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »rammelov nr. 330/2009«), trådte i kraft den 1. januar 2010. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»1. Denne lov har til formål at regulere gennemførelsen af en ensartet lønordning for personalet i den offentlige sektor, som aflønnes over det almindelige konsoliderede statsbudget.

2. Fra datoen for denne lovs hele eller delvis ikrafttræden er og forbliver de rettigheder for personalet, der er nævnt i stk. 1, udelukkende dem, der er fastsat i denne lov. [...]«

- 18 Det fremgår af denne rammeloivs artikel 2, at denne lovs bestemmelser finder anvendelse på ansatte ved offentlige myndigheder og institutioner, herunder de judicielle myndigheder, som udtrykkeligt er nævnt.

- 19 I henhold til den nævnte rammeloivs artikel 12, stk. 1, er de indplaceringskoefficienter, som ligger til grund for fastsættelsen af den månedlige ledergodtgørelse, bonusser og andre rettigheder, der specifikt vedrører hvert enkelt ansættelsesområde, fastsat i bilagene til samme rammeloiv. Det fremgår af artikel 12, stk. 2, i rammeloiv nr. 330/2009, at indplaceringskoefficienten 1,00 for 2010 svarede til 705 rumænske lei (RON) (ca. 143,15 EUR), og at forhøjelsen af indplaceringskoefficienten 1,00 efter 2010 var betinget af, at der blev opnået den reduktion af antallet af ansatte, som var nødvendig for at nå de årlige mål vedrørende personaleudgifterne i bruttonationalproduktet (BNP), der er fastsat i denne rammeloivs artikel 5, med henblik på at opnå et niveau for indplaceringskoefficienten 1,00 på 1 110 RON (ca. 225,39 EUR) i 2015. Desuden bestemmer den nævnte rammeloivs artikel 12, stk. 3, at for så vidt angår 2010 fastsættes den månedlige ledergodtgørelse i henhold til samme rammeloivs artikel 30, stk. 5, uden at der anvendes de i bilagene til denne rammeloiv fastsatte indplaceringskoefficienter.

- 20 Artikel 30, stk. 5, i rammeloiv nr. 330/2009 har følgende ordlyd:

»I 2010 bevarer ansatte, der gør tjeneste den 31. december 2009, deres løn uden at blive berørt af foranstaltningerne til nedsættelse af personaleudgifterne i december 2009 på følgende måde:

- a) [...] den månedlige ledergodtgørelse svarer til [...] den godtgørelse, der blev udbetalt for udøvelsen af funktionerne i december 2009, hvortil kommer de bonusser, der tildeles i henhold til bilagene til denne lov.
- b) De bonusser, der er omhandlet i bilagene til denne lov, og som ikke er blevet lagt sammen med [...] den månedlige ledergodtgørelse, tildeles med et beløb svarende til det beløb, der blevet beregnet for december 2009.«

Arbejdsloven

- 21 Artikel 5 i Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii (lov nr. 53/2003 om arbejde) af 24. januar 2003 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 72 af 5.2.2003) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »arbejdsloven«), bestemmer:
- »1. Ansættelsesforhold er underlagt princippet om ligebehandling i forhold til alle arbejdstagere og arbejdsgivere.
2. Enhver form for direkte eller indirekte forskelsbehandling af en arbejdstager på grund af køn, seksuel orientering, genetiske egenskaber, alder, nationalt tilhørsforhold, race, farve, etnicitet, religion, politisk tilhørsforhold, social oprindelse, handicap, familiemæssig stilling eller ansvar, fagforeningstilhørsforhold eller -aktivitet er forbudt.
3. Enhver handling eller undladelse, forskel, begrænsning eller præference, der støttes på en eller flere af de grunde, der er nævnt i stk. 2, og som har til formål eller til følge ikke at indrømme, begrænse eller tilsidesætte anerkendelsen, anvendelsen eller udøvelsen af de rettigheder, der er fastsat i arbejdslovgivningen, udgør direkte forskelsbehandling.
4. Enhver handling eller omstændighed, der tilsyneladende er baseret på andre grunde end dem, der er nævnt i stk. 2, men som fremkalder virkningerne af direkte forskelsbehandling, udgør indirekte forskelsbehandling.«
- 22 I henhold til arbejdslovens artikel 268, stk. 1, litra c), kan krav, der fremsættes med henblik på at løse en arbejdskonflikt, fremsættes inden for en frist på tre år fra søgsmålsrettens indtræden, når formålet med den individuelle arbejdskonflikt er at opnå betaling af løntilgodehavender eller godtgørelse til arbejdstageren, og når der er tale om sager om arbejdstagernes økonomiske ansvar over for arbejdsgiveren.

Lov om dialogen mellem arbejdsmarkedets parter

- 23 Artikel 211 i Legea nr. 62/2011 a dialogului social (lov nr. 62/2011 om dialogen mellem arbejdsmarkedets parter) af 10. maj 2011 (offentliggjort på ny i *Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 625 af 31.8.2012) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »lov om dialogen mellem arbejdsmarkedets parter«), bestemmer:
- »Enhver, hvis rettigheder er blevet krænket, kan anlægge søgsmål om:
- [...]
- c) erstatning for den forvoldte skade og tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb inden for tre år fra skadens indtræden.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 24 I perioden fra 2006 til 2009 blev det ved retsafgørelser fastslået, at hovedparten af de rumænske dommere i aktiv tjeneste (herefter »de tidligere dommere«) havde ret til en forhøjelse af det månedlige bruttobeløb, der blev tildelt for varetagelsen af lederfunktioner, idet der på deres løn skulle anvendes dels en højere multiplikationskoefficient, som svarer til den, der anvendes på

anklagerne ved det nationale direktorat mod korruption og ved direktoratet for undersøgelse af overtrædelser i form af organiseret kriminalitet og terrorisme, dels en højere sektorspecifik referenceværdi i overensstemmelse med artikel 1 i OG nr. 10/2007.

- 25 Efter ikrafttrædelsen den 1. januar 2010 af rammeloV nr. 330/2009 blev dommernes løn beregnet på samme måde for alle dommere i overensstemmelse med bestemmelserne i denne lov, og alle de søgsmål, der var blevet anlagt af de dommere, som havde tiltrådt deres embede fra den 1. januar 2010, med henblik på at opnå de i den foregående præmis nævnte lønforhøjelser, blev forkastet med henvisning til dette princip om lige løn.
- 26 Ved afgørelse nr. 7/2019 af 11. februar 2019, der er bindende for de nationale domstole, fastslog Înalta Curte de Casație și Justiție (kassationsdomstol, Rumænien) på grundlag af en appel iværksat i lovens interesse, at i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, i rammeloV nr. 330/2009 var og forblev de forhøjelser, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, i OG nr. 10/2007, omfattet af den månedlige bruttogodtgørelse, der blev tildelt for varetagelsen af lederfunktioner, også efter ikrafttrædelsen af den nævnte rammeloV (herefter »kassationsdomstolens dom«).
- 27 Efter afsigelsen af kassationsdomstolens dom bevilgede Ministerul Justiției (justitsministeriet, Rumænien) midler til domstolene for med tilbagevirkende kraft at betale lønforhøjelser til de tidligere dommere i henhold til de afgørelser, hvorved de havde fået medhold, i perioden fra 2006 til 2009. Ministeriet nægtede derimod at frigive midler til andre dommere, såsom de omhandlede dommere, som ikke havde fået medhold ved sådanne retsafgørelser.
- 28 På denne baggrund anlagde de omhandlede dommere den 10. marts 2020 sag ved Tribunalul Bihor (retten i første instans i Bihor, Rumænien) med påstand om, at de pågældende retsinstanser skulle tilpligtes at betale dem erstatning svarende til forskellen mellem den løn, som de faktisk havde oppebåret, og den løn, som de burde have modtaget ved anvendelse af den multiplikationskoefficient, der er fastsat i OUG nr. 27/2006. Til støtte for dette søgsmål gjorde de omhandlede dommere gældende, at de var blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til de tidligere dommere, som havde modtaget lønforhøjelse, eftersom de førstnævnte havde udført det samme arbejde i den samme periode og for den samme arbejdsgiver. De pågældende retter fremsatte for det første en indsigelse om forældelse vedrørende dette søgsmål på grundlag af artikel 211, litra c), i lov om dialogen mellem arbejdsmarkedets parter, idet de anførte, at der var forløbet mere end tre år fra det tidspunkt, hvor den hævdede skade var indtrådt, og hævdede for det andet, at der i det foreliggende tilfælde ikke forelå forskelsbehandling, idet situationen for de to kategorier af dommere ikke var sammenlignelig.
- 29 Ved dom af 18. september 2020 gav Tribunalul Bihor (retten i første instans i Bihor) de omhandlede dommere medhold. Denne ret forkastede for det første forældelsesindsigelsen med den begrundelse, at det var den særlige forældelsesfrist på tre år, der er fastsat i artikel 27, stk. 2, i OG nr. 137/2000, der fandt anvendelse, og som løber fra det tidspunkt, hvor den begivenhed, der udgør forskelsbehandling, indtræder, eller fra den dato, hvor den pågældende kunne have fået kendskab til den. For det andet fandt den nævnte ret, at de pågældende retter havde skabt en situation med forskelsbehandling af de omhandlede dommere ved kun at udbetale lønforhøjelser med tilbagevirkende kraft til visse dommere. Følgelig blev de pågældende retter dømt til at betale de omhandlede dommere de samme lønforhøjelser som dem, de havde betalt med tilbagevirkende kraft i december 2019 og januar 2020 til de tidligere dommere.

- 30 De pågældende retter har iværksat appel af denne dom ved den forelæggende ret, Curtea de Apel Oradea (appeldomstolen i Oradea, Rumænien). De har i det væsentlige anført, at de omhandlede dommere ikke kan gøre gældende, at der foreligger forskelsbehandling i forhold til dem, idet betalingen af lønforhøjelserne til de tidligere dommere skete på grundlag af retsafgørelser, som gav dem medhold, efter at der ved kassationsdomstolens dom var blevet taget stilling til disse lønforhøjelser. De omhandlede dommere kan imidlertid ikke påberåbe sig sådanne afgørelser.
- 31 De omhandlede dommere har gjort gældende, at selv om de tidligere dommere i den periode, hvor de retsafgørelser, hvorved de fik medhold, blev truffet, dvs. i perioden fra 2006 til 2009, endnu ikke havde tiltrådt embedet som dommere, forholder det sig ikke desto mindre således, at kassationsdomstolens dom blev afsagt efter denne periode, hvilket indebærer, at virkningerne af disse afgørelser udstrækker sig til at omfatte fremtidige forhold. Disse virkninger vedrører således også den periode, hvorunder de pågældende dommere varetog deres funktioner samtidig med de tidligere dommere, nemlig perioden fra 2010 til 2015.
- 32 Den forelæggende ret har anført, at arbejdsretlige tvister vedrørende betaling af løntilgodehavender ifølge den nationale lovgivning er underlagt en forældelsesfrist på tre år, der er reguleret af arbejdslovens artikel 268, litra c), som løber fra det tidspunkt, hvor søgsmålsretten opstår, og at artikel 211, litra c), i lov om dialogen mellem arbejdsmarkedets parter parallelt hermed bestemmer, at de personer, hvis rettigheder er blevet krænkede, kan fremsætte krav inden for en frist på tre år fra det tidspunkt, hvor skaden er indtrådt. I denne sammenhæng ønsker den forelæggende ret oplyst, om retten til adgang til domstolsprøvelse er sikret, såfremt indsigelsen om forældelse af søgsmålsretten tages til følge.
- 33 Den forelæggende ret har desuden fremhævet, at den eneste grund til, at de pågældende retter har nægtet de omhandlede dommere disse rettigheder, er, at disse dommere er yngre og er blevet udnævnt i deres embede efter de søgsmål, der blev anlagt af de tidligere dommere i perioden fra 2006 til 2009, til trods for, at de har gjort tjeneste på de samme betingelser i perioden mellem 2010 og 2015. Den forelæggende ret ønsker derfor oplyst, om en fortolkning af EU-retten, hvorefter der ikke længere kan nedlægges påstand om betaling af lønforhøjelser ved domstolene, fordi søgsmålsretten er forældet, medfører en forskelsbehandling mellem på den ene side de tidligere dommere, for hvilke de pågældende retter har anerkendt og betalt disse forhøjelser i december 2019 og januar 2020, og på den anden side de dommere, såsom de omhandlede dommere, som disse retter ikke har tilkendt en ret til sådanne forhøjelser, og som har anlagt deres søgsmål i 2020, til trods for, at de to kategorier af dommere har været beskæftigede som dommere i den samme periode, har udført arbejde for den samme arbejdsgiver og har varetaget de samme funktioner.
- 34 Under disse omstændigheder har Curtea de Apel Oradea (appeldomstolen i Oradea) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, i direktiv [2000/78], hvorefter det sikres, at »enhver, der mener sig krænkede, fordi princippet om ligebehandling tilsidesættes i forhold til den pågældende«, kan indgive klage, og bestemmelserne i [chartrets] artikel 47, [stk. 1.] der sikrer, at enhver »skal have adgang til effektive retsmidler [og] har ret til en retfærdig [...] rettergang«, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den, der følger af artikel 211, litra c), i [lov om dialogen mellem arbejdsmarkedets parter], ifølge hvilken fristen på tre år for at anlægge erstatningssøgsmål løber »fra den dato, hvor tabet er opstået«, uafhængigt af, om sagsøgerne har haft kendskab til tabets opståen (og omfang)?

- 2) Skal bestemmelserne i artikel 2, stk. 1 og 2, og bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, litra c), in fine, i direktiv [2000/78] fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den, der følger af artikel 1, stk. 2, i [rammelov nr. 330/2009], som fortolket i [kassationsdomstolens dom], under omstændigheder, hvor [de omhandlede dommere] ikke havde haft den lovbestemte mulighed for at anmode om forhøjet [leder]godtgørelse, idet de var blevet ansat inden for retsvæsenet efter ikrafttræden af lov nr. 330/2009, dvs. en retsakt, der udtrykkeligt bestemte, at lønrettigheder udelukkende er og forbliver dem, der er fastsat i denne lov, med den følge, at der er skabt en lønmæssig forskelsbehandling i forhold til deres kollegaer, herunder på baggrund af alderskriteriet, hvilket i praksis er ensbetydende med, at kun de ældre dommere, som er tiltrådt tjenesten før januar 2010 (der nød godt af domme afsagt i perioden fra 2006 til 2009, hvis domskonklusion blev genstand for fortolkning i 2019 i kraft af [kassationsdomstolens] dom [...], opnåede betaling med tilbagevirkende kraft af lønrettigheder (som ligner dem, der udgør kravet i det søgsmål, som er genstand for den foreliggende sag), i perioden fra december 2019 til januar 2020 med hensyn til perioden fra 2010 til 2015, til trods for, at også sagsøgerne i den samme periode var beskæftigede som dommere og udførte de samme arbejdsydelser på de samme vilkår og i den samme institution?
- 3) Skal bestemmelserne i direktiv [2000/78] fortolkes således, at de kun er til hinder for en forskelsbehandling, såfremt den er knyttet til et af de i direktivets artikel 1 fastsatte kriterier, eller er disse bestemmelser, eventuelt sammenholdt med andre EU-retlige bestemmelser, omvendt generelt til hinder for, at en ansat behandles lønmæssigt forskelligt fra en anden ansat, hvis den pågældende udfører det samme arbejde for den samme arbejdsgiver i den samme periode og på de samme vilkår?»

Om anmodningen om en fremskyndet procedure

- 35 Den forelæggende ret har anmodet om, at denne præjudicielle forelæggelse undergives den fremskyndede procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement. Til støtte for anmodningen har denne ret anført, at en sådan procedure er begrundet i den omstændighed, at der foreligger en anspændt situation mellem de rumænske domstole, som skyldes den meget store lønforskel mellem dommere.
- 36 Procesreglementets artikel 105, stk. 1, fastsætter, at Domstolens præsident efter anmodning fra den forelæggende ret eller i undtagelsestilfælde af egen drift, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, kan beslutte at undergive en sag en fremskyndet procedure, når sagens karakter kræver, at den behandles hurtigt.
- 37 Det bemærkes i denne henseende, at en sådan fremskyndet procedure udgør et processuelt instrument til behandling af en ekstraordinær nødsituation. Det fremgår i øvrigt ligeledes af Domstolens praksis, at det er muligt at undlade at anvende den fremskyndede procedure, når den følsomme og komplekse karakter af de retlige problemer, en sag rejser, kun vanskeligt lader sig behandle under anvendelse af en sådan procedure, navnlig når det ikke forekommer passende at forkorte den skriftlige forhandling for Domstolen (dom af 23.11.2021, IS (Forelæggelsesafgørelsens ulovlighed), C-564/19, EU:C:2021:949, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

- 38 I det foreliggende tilfælde gav Domstolens præsident ved afgørelse af 28. juni 2021, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, afslag på anmodningen om, at den foreliggende sag skulle undergives en fremskyndet procedure.
- 39 Uanset hvor vigtig og legitim en interesse borgerne har i, at omfanget af de rettigheder, som de udleder af EU-retten, fastslås så hurtigt som muligt, eller uanset hovedsagens økonomiske eller socialt følsomme karakter, indebærer disse forhold nemlig ikke i sig selv, at sagen skal behandles inden for de korte frister, der er omhandlet i procesreglementets artikel 105, stk. 1

Om formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

- 40 Den rumænske regering har i sit skriftlige indlæg bestridt, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling. Den rumænske regering har gjort gældende dels, at den forelæggende ret ikke har fremlagt de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for at give et brugbart svar med henblik på afgørelsen i hovedsagen, dels, at den nævnte ret ikke i tilstrækkeligt omfang har forklaret valget af de bestemmelser i EU-retten, som den ønsker fortolket, eller den sammenhæng, som den anser for at foreligge mellem sidstnævnte bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen.
- 41 I denne henseende skal det bemærkes, at det af fast retspraksis fremgår, at det inden for rammerne af det samarbejde, der i henhold til artikel 267 TEUF er indført mellem Domstolen og de nationale retter, udelukkende tilkommer den nationale ret, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af en EU-retlig regel, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 8.10.2020, Universitatea »Lucian Blaga« Sibiu m.fl., C-644/19, EU:C:2020:810, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 Heraf følger, at der foreligger en formodning for, at spørgsmål om EU-retten er relevante. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af en EU-retlig regel savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en sagligt korrekt besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 8.10.2020, Universitatea »Lucian Blaga« Sibiu m.fl., C-644/19, EU:C:2020:810, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 Hvad angår beskrivelsen af de faktiske omstændigheder forholder det sig i det foreliggende tilfælde således, at selv om de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, i visse henseender er mangelfulde, indeholder anmodningen om præjudiciel afgørelse tilstrækkelige oplysninger til at forstå såvel de præjudicielle spørgsmål som deres rækkevidde.
- 44 Endvidere fremgår det ikke klart, at de bestemmelser i EU-retten, som den forelæggende ret har nævnt i de forelagte spørgsmål, som vedrører en hævdet forskelsbehandling på grund af alder, der er forbudt i forbindelse med ansættelses- og arbejdsforhold, ikke har nogen forbindelse med tvisten i hovedsagen.

- 45 Det følger af det ovenstående, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det andet spørgsmål

- 46 Med det andet spørgsmål, som skal behandles først, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, stk. 1 og 2, i direktiv 2000/78 er til hinder for en national lovgivning, der, således som den fortolkes i bindende national retspraksis, indebærer, at den løn, som oppebæres af visse dommere, der er ansat efter ikrafttrædelsen af denne lovgivning, er lavere end den løn, som oppebæres af dommere, der er ansat før ikrafttrædelsen heraf.
- 47 Den forelæggende ret ønsker navnlig oplyst, om den omstændighed, at de omhandlede dommere, der blev ansat efter den 1. januar 2010, ikke har haft mulighed for at anmode om forhøjelse af deres løn for perioden mellem 2010 og 2015 på grundlag af de afgørelser, hvorved de tidligere dommere fik medhold, som blev truffet i perioden fra 2006 til 2009, og dette med den begrundelse, at de på dette tidspunkt ikke var i aktiv tjeneste, placerer dem i en mindre gunstig situation på grund af deres alder som omhandlet i artikel 2, stk. 1 og 2, i direktiv 2000/78 end de tidligere dommere, der gennem et søgsmål har opnået betaling af lønforhøjelsen for den nævnte periode med tilbagevirkende kraft.
- 48 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at det af artikel 3, stk. 1, litra c), i direktiv 2000/78 fremgår, at dette direktiv inden for rammerne af Den Europæiske Unionens beføjelser finder anvendelse både i den offentlige og den private sektor, herunder offentlige organer, på alle personer for så vidt angår bl.a. ansættelses- og arbejdsvilkår, herunder afskedigelse og løn. De vilkår, der gælder for aflønning af tjenestemænd, herunder dommere, er således omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2000/78 (jf. i denne retning dom af 7.2.2019, *Escribano Vindel*, C-49/18, EU:C:2019:106, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 For det andet skal det desuden nævnes, at det af artikel 2, stk. 1, i direktiv 2000/78, sammenholdt med dette direktivs artikel 1, fremgår, at ligebehandlingsprincippet i dette direktiv stiller krav om, at ingen må udsættes for nogen form for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af bl.a. alder. Det fremgår endvidere af det nævnte direktivs artikel 2, stk. 2, litra b), at der i henhold til dette direktiv foreligger indirekte forskelsbehandling på grund af alder, hvis en tilsyneladende neutral bestemmelse, betingelse eller praksis vil stille personer, som tilhører en bestemt aldersgruppe, særlig ufordelagtigt i forhold til andre personer, medmindre den pågældende bestemmelse, betingelse eller praksis er objektivt begrundet i et legitimt mål, og midlerne til at opfylde det er hensigtsmæssige og nødvendige.
- 50 I det foreliggende tilfælde skal det afgøres, om den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning medfører en forskelsbehandling mellem de omhandlede dommere og de tidligere dommere på grund af alder.
- 51 I denne henseende skal det for det første bemærkes, således som Irland har anført i sit skriftlige indlæg, at den forelæggende ret hverken har præciseret de omhandlede dommers alder eller gennemsnitsalderen for de ansatte inden for det rumænske retsvæsen.

- 52 Som den rumænske regering har anført i sit skriftlige indlæg, fremgår det desuden på ingen måde af den relevante nationale lovgivning, at alder udgør et kriterium for adgang til dommerembedet eller et kriterium for aflønningen af dommere.
- 53 Det følger heraf, at det må udelukkes, at der foreligger direkte forskelsbehandling på grund af alder.
- 54 For det andet må det konstateres, at den forelæggende ret ikke har identificeret en specifik kategori af dommere, der stilles særlig ufordelagtigt på grund af alder, men har begrænset sig til at bemærke, at afslaget på at tildele de omhandlede dommere en forhøjelse af deres løn for perioden mellem 2010 og 2015 følger dels af den omstændighed, at de tiltrådte embedet efter ikrafttrædelsen af rammelov nr. 330/2009, dels af den omstændighed, at der er ikke truffet retsafgørelser, hvorved de før denne ikrafttræden har fået medhold, og hvori det fastslås, at de har ret til lønforhøjelserne.
- 55 Artikel 2, stk. 2, i direktiv 2000/78 kan imidlertid for det første ikke fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en ny national lovgivning, der udelukkende finder anvendelse på situationer, som er opstået efter denne lovgivnings ikrafttræden, idet en sådan omstændighed følger alene af den tidsmæssige virkning af anvendelsen af en ny lov og udgør ikke som sådan indirekte forskelsbehandling på grund af alder.
- 56 Endvidere skal det bemærkes, at det er åbenbart, at et kriterium, hvorefter anvendelsen af de nye regler alene afhænger af ansættelsesdatoen, i kraft af sin objektivitet og neutralitet ikke tager hensyn til de ansattes alder (dom af 14.2.2019, Horgan og Keegan, C-154/18, EU:C:2019:113, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 57 Hvad for det andet angår den omstændighed, at der ikke er blevet truffet retsafgørelser, hvorved de omhandlede dommere før ikrafttrædelsen af en ny national lovgivning har fået medhold, og hvori det fastslås, at de har ret til lønforhøjelser, må det konstateres, at en sådan forskelsbehandling ikke følger af de omhandlede dommers alder, men af den omstændighed, at der ikke er truffet retsafgørelser, hvorved de har fået medhold.
- 58 Et sådant kriterium synes således på ingen måde at være forbundet med disse dommers alder eller med en af de andre grunde for forskelsbehandling, der er forbudt ved direktiv 2000/78.
- 59 Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at det heller ikke af oplysningerne i anmodningen om præjudiciel afgørelse fremgår, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning på nogen måde medfører en indirekte forskelsbehandling på grund af alder.
- 60 Det følger heraf, at en situation som den i hovedsagen omhandlede ikke henhører under den generelle ramme, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2000/78 med henblik på at bekæmpe visse former for forskelsbehandling på arbejdspladsen.
- 61 Henset til de ovenfor anførte betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 2, stk. 1 og 2, i direktiv 2000/78 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse på en national lovgivning, der – således som den fortolkes i bindende national retspraksis – indebærer, at den løn, som oppebæres af visse dommere, der er ansat efter ikrafttrædelsen af denne lovgivning, er lavere end den løn, som oppebæres af dommere, der er ansat før ikrafttrædelsen heraf, når denne lovgivning ikke medfører nogen form for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af alder.

Det tredje spørgsmål

- 62 Med det tredje spørgsmål, som skal behandles som andet punkt, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktiv 2000/78, eventuelt sammenholdt med andre EU-retlige bestemmelser, er til hinder for enhver form for forskelsbehandling af andre grunde end dem, der udtrykkeligt er nævnt i dette direktivs artikel 1.
- 63 Indledningsvis skal det erindres, at det af denne bestemmelse og artikel 2, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/78 fremgår, at indirekte forskelsbehandling »med hensyn til beskæftigelse og erhverv på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering« er forbudt.
- 64 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at de grunde, der er anført i direktivets artikel 1, i overensstemmelse med det nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, er udtømmende opregnet (dom af 8.10.2020, Universitatea »Lucian Blaga« Sibiu m.fl., C-644/19, EU:C:2020:810, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 Endvidere bemærkes, at direktiv 2000/78 blev vedtaget på grundlag af artikel 13 EF, nu artikel 19 TEUF, der i det væsentlige fastsætter, at Rådet for Den Europæiske Union kan træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.
- 66 Domstolen har imidlertid fastslået, at denne bestemmelse ikke omfatter forskelsbehandling af andre grunde end dem, der er opregnet heri, hvorfor den således ikke ville kunne være hjemmel for foranstaltninger, der vedtages af Unionen, med henblik på bekæmpelse af en sådan forskelsbehandling (jf. i denne retning dom af 7.7.2011, Agafitei m.fl., C-310/10, EU:C:2011:467, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 67 Det må derfor fastslås, at forskelsbehandling af andre grunde end dem, der udtrykkeligt er nævnt i artikel 1 i direktiv 2000/78, ikke er omfattet af det nævnte direktivs anvendelsesområde.
- 68 Denne konstatering kan ikke drages i tvivl af den omstændighed, som den forelæggende ret har anført, hvorefter direktiv 2000/78 i denne henseende kan »sammenholdes« med andre EU-retlige bestemmelser, som denne ret i øvrigt ikke har anført. Det må nemlig konstateres, at det ikke på nogen måde af de sagsakter, som Domstolen råder over, fremgår, at den forskelsbehandling, som de omhandlede dommere har gjort gældende, er omfattet af en anden specifik bestemmelse i EU-retten.
- 69 Henset til det ovenstående skal det tredje spørgsmål besvares med, at direktiv 2000/78 skal fortolkes således, at dette direktiv kun er til hinder for forskelsbehandling, når denne er baseret på en af de grunde, som udtrykkeligt er opregnet i direktivets artikel 1.

Det første spørgsmål

- 70 Med det første spørgsmål, som skal behandles som sidste punkt, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 9, stk. 1, i direktiv 2000/78 og chartrets artikel 47, stk. 1, er til hinder for en national lovgivning, hvorefter fristen for at anlægge et erstatningssøgsmål vedrørende en hævdet forskelsbehandling er tre år fra det tidspunkt, hvor skaden er indtrådt, uanset om sagsøgeren har eller ikke har haft kendskab til skadens indtræden og omfanget heraf.

- 71 Det skal indledningsvis bemærkes, at det under hensyn til besvarelsen af det andet spørgsmål, hvoraf det fremgår, at den af de omhandlede dommere hævdede forskelsbehandling ikke er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2000/78, er ufornuddent at besvare det første spørgsmål i lyset af bestemmelserne i dette direktiv.
- 72 Når dette er sagt, skal det, for så vidt som dette spørgsmål også udtrykkeligt omfatter en bestemmelse i chartret, bemærkes, at chartrets anvendelsesområde er defineret i chartrets artikel 51, stk. 1, hvorefter chartrets bestemmelser kun er rettet til medlemsstaterne, når de gennemfører EU-retten (dom af 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, præmis 17).
- 73 I denne henseende har Domstolen præciseret, at begrebet »gennemførelse af EU-retten« som omhandlet i chartrets artikel 51 kræver, at der foreligger en vis grad af tilstrækkelig tilknytning, som går ud over den beslægtethed, der måtte findes mellem de omhandlede områder, eller den indirekte virkning, som et område kan have på et andet (dom af 6.3.2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 74 Det følger heraf, at de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved Unionens retsorden, kan anvendes i alle situationer, der reguleres af EU-retten, men ikke uden for sådanne situationer (dom af 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, præmis 19).
- 75 Når bestemmelserne i EU-retten på det pågældende område ikke regulerer et aspekt og ikke opstiller nogen specifik forpligtelse for medlemsstaterne i forhold til en given situation, falder den nationale lovgivning, som en medlemsstat opstiller hvad angår dette aspekt, således uden for chartrets anvendelsesområde, og den pågældende situation kan ikke bedømmes, henset til bestemmelserne i sidstnævnte (dom af 19.11.2019, TSN og AKT, C-609/17 og C-610/17, EU:C:2019:981, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis). I dette tilfælde har Domstolen derfor ikke kompetence, og de bestemmelser i chartret, der eventuelt er blevet påberåbt, kan ikke i sig selv danne grundlag for denne kompetence (jf. i denne retning dom af 16.12.2021, AB m.fl. (Ophævelse af amnesti), C-203/20, EU:C:2021:1016, præmis 39).
- 76 Som den rumænske regering og Kommissionen har fremhævet i deres skriftlige indlæg, tilsigter konstateringen i det foreliggende tilfælde af, at direktiv 2000/78 ikke finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, således som det følger af denne doms præmis 51-60, at godtgøre, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning ikke kan anses for at have til formål at gennemføre EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, stk. 1, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 77 Det bemærkes endvidere, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke indeholder andre oplysninger, der giver anledning til at antage, at der foreligger en vis grad af tilknytning som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 73, mellem den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning og enhver anden EU-retsakt.
- 78 Det følger heraf, at en forskelsbehandling som den, der er gjort gældende af de omhandlede dommere, i givet fald udelukkende følger af national ret, hvis fortolkning alene henhører under den forelæggende rets kompetence.
- 79 Domstolen har derfor ikke kompetence til at besvare det første præjudicielle spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 80 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 2, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse på en national lovgivning, der – således som den fortolkes i bindende national retspraksis – indebærer, at den løn, som oppebæres af visse dommere, der er ansat efter ikrafttrædelsen af denne lovgivning, er lavere end den løn, som oppebæres af dommere, der er ansat før ikrafttrædelsen heraf, når denne lovgivning ikke medfører nogen form for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af alder.
- 2) Direktiv 2000/78 skal fortolkes således, at dette direktiv kun er til hinder for forskelsbehandling, når denne er baseret på en af de grunde, som udtrykkeligt er opregnet i direktivets artikel 1.

Underskrifter